

ΝΑΙ Η ΟΧΙ.

Διήγημα.

(Μετάφρασις).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἡ Ἐπαυλις.

Οὐ μακρὰν τοῦ Μονάχου ὑπῆρχε μικρὰ ἑπαυλις οἶα κατασκευάζει αὐτὴν ἡ φαντασία ὀκτωκαιδεκάτους νέου, ὀνειρευομένου εὐδαιμονίαν ἀνέφελον καὶ ἀτελεύτητον παρὰ συζύγῳ νέᾳ καὶ ἀγαπητῇ. Οὐδὲν τῶν ὄτων ἠγάπησαν ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Ρουσσὸς ἔλειπεν ἀπὸ τῆν ἑπαυλιν ταύτην· ἡ στοιχὰς τῶν λευκῶν, ὁ κήπος, αἱ πράσινοι κιγκλιδοθυρίδες (ζαλουζιες,) καὶ αἱ ἀγάλαι τῶν περιστερῶν αἱ περιπτάμεναι εἰς τοὺς παρακειμένους ἀγρούς, ἐπὶ τῆς στέγης καὶ πρὸ τῆς θύρας τὴν θύραν ταύτην ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ ἀπὸ τριακοντούτης περίπου, καθ' ἣν στιγμήν ὁ δῦων ἥλιος ἐπέχεε τὴν λαμπροτάτην αὐτοῦ ἀίγλην εἰς τὰ παράθυρα, τὰ ὁποῖα, ἀντανκλῶντα πολυτρόπως τὰς ἀκτῖνας ἐκείνας, ὡμοιάζον γιγαντιαίας ἀδαμαντίνους καὶ σαπφειρίνας πλάκας. Ἄμα δὲ κρούσαντος τοῦ πλήκτρου, γυνὴ νέα ἔτι, ξανθὴ καὶ διελλοῦσα μὲν ἤδη τὴν πρώτην νεότητά ἀλλὰ σώζουσα οὐδὲν ἦτον καλλονὴν καθάραν, εὐρωθμον καὶ χαριέστατον, ἦλθ, κχι, ἀνοίξατα, εἰσῆγαγε μετὰ σκουδῆς τὸν προσελθόντα.

— Καυμένη! ἀνέκραξε, τί ἐγίνες τώρα εἰς μὴνας; Μήπως διότι ὁ σύζυγός μου σ' ἀγαπᾷ με τόσο στωργῆν, καὶ ἐγὼ ἐπίσης, μήπως δ' αὐτοῦ ἀφίνει νὰ παρέρχεται τοσοῦτος χρόνος χωρὶς νὰ διέρχεται τὸ βραχὺ διάστημα τὸ διαχωρίζον τὸ Μονάχον ἀπὸ τὴν ἑπαυλίν μας; Ἀλλὰ πόσον εἶται ὠχρὸς! μὴν τύχη καὶ ἡσθένησες; ἢ ἔλαβες κάμμιαν λύκην; Ἄν σὲ συνέβη τι τοιοῦτον, ἔπρεπεν ἔτι μᾶλλον νὰ ἔλθῃς νὰ ἰδῆς τοὺς οἴλους σου, νὰ καθῆσθαι παρὰ τῆ ἐστία των καὶ τὴν τράπεζαν των, νὰ ἀναπαύσῃς τὴν κεφαλὴν σου ὑπὸ τὴν στέγην των, καὶ νὰ σπείξῃς τὰς χεῖράς των εἰς τὰς χεῖράς σου. Καθῆστε, Ἄνδρα, κάθησε' σὲ εὐχαριστῶ πάντοτε διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου. Ὅσῳ βραδεία κ' ἔσθ' ἦτον, καλῶς ἦλθες.

Ὁ Ἄνδρέας ἐκάθησεν, ἐσπόγγισε τὸν ἰδρώτα ὅστις ἔβρεχε τὸ μέτωπόν του, καὶ περ ὀροσερᾷ οὕτως τῆς φθινοπωρινῆς ἑσπέρας, καὶ ἐμαρτύρει ὅτι εἶχε, διὰ τὴν ταρχὴν τοῦ πνεύματός του, περιπατήσει, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, με πολλὴν ταχύτητα. Ἐπειτα περιέφερε τὰ βλέμματα τριγύρω του, μέχρις οὗ τὰ ἀήγαγεν εἰς τὴν οἰκουρὰν τῆς οἰκίας, ἧτις ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ με τὰς ἰδίας αὐτῆς μικρὰς καὶ λευκὰς χεῖρας ζυμαρικὸν λαμπρὸν καὶ ὀρεκτικόν, τοῦ ὁποῖου αἱ κίτριναί πλευραὶ, κοικιλλόμεναι ὑπὸ μύρων σταφίδων, ὡμοιάζον καλλίστον στικτὸν μάρμαρον. Ὁ ξένος ἐστέναξεν, ἐμειδίασε καὶ κατ' ὀλίγον τὸ κατηφές καὶ μελαγχολικὸν μέτωπόν του ἀπέβη αἰθριώτερον, γαληνιώτερον καὶ ὡς ἂν ἐ-

φωτίσθη ὑπὸ ἀκτῖνος πίστεως καὶ ἐλπίδος. Ἡ θέα τοῦ θελκτικῆ καὶ εὐγενοῦς ἐκείνου πλάσματος, ἡ ἀγγελικὴ ἀταραξία τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἡ χάρις τῶν ἐλαχίστων αὐτῆς κινήματων κατένευγον τὴν καρδίαν του καὶ τὴν ἐπλήρουν εὐδαιμονίας καὶ εὐλαβίας.

— Εἶναι καὶ ἐκεῖνη ἐπίσης νόστιμος! Θὰ ἦναι βέβαια ἐπίσης καλὴ! ἀνέκραξεν.

Καὶ ἐνῶ ἡ χαριέστα οἰκουρὰ ἐστρέφετο πρὸς τὸν Ἄνδρέαν διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί σημαίνουν οἱ λόγοι αὐτοῦ, ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν κυνὸς ἔλαγμός καὶ φωνὴ ζωηρὰ καὶ εὐθυμὸς λέγουσα·

— Ἄνοιξε, Μαρία, ἀνοίξε! δὲν εἶμαι μόνος.

Ἡ Μαρία ἔβραμεν, ἤνοιξε καὶ εἰ ἦλθεν ὁ σύζυγός της μετὰ ξένου τινός· τὸν ὁποῖον ἐσπῆριζε, πληγωμένον ὄντα. Ἐπειδὴ δ' ἐκείνη ὠχρίασε καὶ ἀνησύχη·

— Μὴν ἀνησυχῆς, καλὴ μου Μαρία, ἀνέλαβεν ἀσπαζόμενος τὸ λευκὸν καὶ καθαρὸν τῆς γυναικὸς του μέτωπον μὴ φοβῆσαι, ἡ πηγὴ τοῦ κυρίου δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος· ἐκτύπησε τὴν κνήμην του, ἀναβαινῶν βράχον τινα.

— Καὶ κρημιζόμενος εἰς βάραθρον ὅπου ἔβηλ' ἀποβάνει, ἐὰν δὲν ἐκινδυνεύετε τὴν ζωὴν σας ἐξαγοντες με ἀπὸ αὐτοῦ, προσέθηκεν ὁ ἄγνωστος, ὅστις εἶσται πεντηκοντούτης περίπου καὶ γηράσας ὑπὸ τῶν φροντίδων καὶ τῶν κόπων πολὺ μᾶλλον ἢ ὑπὸ τοῦ χρόνου· διότι ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ἂν καὶ μὴ ὢν νεώτερος, εἶχε θαλερότητα τῆς ὁποίας ἔχνος δὲν ἐσώζετο εἰς τὸν ξένον. Ἡ Μαρία ὕψωσεν εἰς τὸν Γεώργιον δευθελαμοῦ· πλήρεις δακρύων καὶ θαυμασμοῦ, καὶ ἔρχισε νὰ περικοιτῆται τὴν πληγὴν τοῦ νεοῦ αὐτῆς ξένου, πληγὴν ἧτις ἦτο τῶν ὄντι ὀδυνηρὰ μᾶλλον ἢ ἐπικίνδυνος.

— Ἔχετε ἀνάγκην πέντε ἢ ἑξ ἡμερῶν ἀπολύτου ἀναπαύσεως, εἶπεν, ἀφοῦ ἐτελείωτε τὴν ἐγχερσιν ταύτην μετὰ τὴν δεξιότητα τοῦ ἐπιτηδεύσεως χειρουργοῦ. Θὰ μείνετε λοιπὸν ἐδῶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐξ ἰατρικῆς διαταγῆς μου. Ἐπειτα θα ἰδῶμεν πόσας ἡμέρας θέλετε δῶσαι εἰς τοὺς φίλους σας. Ὅτι ἐλπίζω ὅτι θέλετε εὐπρεστῶς νὰ μᾶς θεωρήσετε ὡς τοιοῦτους.

— Καὶ σὰς θεωρῶ ἤδη. Ναι, δὲν εἶμπορῶ εἰπῆ νὰ σὰς ὀματω φίλους μου, ἀνέκραξε! καὶ ὁμως δὲν πιστεύω πλέον εἰς τὴν φιλίαν, καθὼς οὔτε εἰς τὴν εὐτυχίαν!

— Ἄ! μὴν ἐκφέρετε τοιοῦτους λόγους εἰς τόσον ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀγάπη, εἶπεν ἐκείνη ἐπιθέτουσα τὸν δακτυλὸν εἰς τὰ χεῖλη του. Σὰς ἀπαγορεύω δὲ, καὶ ὡς ἰατρός, τὰς πικρὰς καὶ κατηφείς ιδέας. Ἄς καθῆσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅσοι ἰδοῦ ἔβρασαν τὸ δεῖπνόν μας. Ἐλα Ἄνδρέα! εἶα, Γεώργιε! ἔλατε, κύριε . . .

— Κυρία μου, ὁ συνταγματάρχης Δαρνείμιος, ἐπέφερον ὁ ξένος.

Ἡ Μαρία ἐχαίρεται, προσέφερε, τὸν βουχλιονά της εἰς τὸν πληγωμένον καὶ τὸν ὠδήγησε εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου τὸν ἔβαλε νὰ καθῆσθαι ἀναπαυτικῶς, θέσασ ὑποπόδιον ὑπὸ τὴν κνήμην τοῦ καὶ ἐπιμεληθεῖσα

ἡ κνήμη αὐτῆ νὰ τοποθετηθῆ τοιαυτοτρόπως ὥστε μὴτε νὰ κουραζέται, μὴτε νὰ πονῆ.

Ἀφοῦ δὲ πάντες ἐδείπνησαν μὲ ὄρεξιν καὶ ἐτηκώθη ἡ τραπέζα, ἐκάθησαν πλησίον τῆς ἐστίας, ἐν ἣ ἔλαμπον πεῦκαι εὐφραίνουσαι τὴν ὄρασιν καὶ διαδίδουσαι εὐχάριστον θερμότητα. Ἐπειτα ἡ Μαρία πρὸς ἔφερε πίπας εἰς τὸν συνταγματάρχην, εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ἡ ὁμιλία ἀπέβη ἀφελῆς καὶ εὐθυμῆς, ἐπὶ δὲ τέλει τοσαύτον φιλικῆ ὥστε ὁ Ἀνδρέας εἶπεν·

— Ἡρχόμην, φίλοι μου, νὰ ζητήσω τὴν συμβουλὴν σας ἢ πεῖρα τοῦ συνταγματάρχου εἴμπορεῖ ἐπισῆς νὰ με ἀφελήσῃ, ἐάν, ὡς ἐλπίζω, εὐαρεστηθῆ νὰ με εἶπῃ τὴν γνώμην του εἰς τὴν περίστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. Πλησίον τῆς οἰκίας τῆς μητρός μου, κατοικεῖ νέα κόρη λευκῆ, ὡς ἡ σύζυγός σου Γεωργία, καὶ ὡς αὐτὴ νόστιμος, πρᾶος καὶ φιλόπικρος ἡ μήτηρ μου θέλει νὰ τὴν νυμφευθῶ καὶ ἡ καρδία μου τὴν αὐτὴν με δίδει συμβουλὴν. . . Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου ὁ γέρονθ θεὸς μου με λέγει ὅτι εἶναι πρέλλα νὰ λαβῶ γυναῖκα μὴ ἔχουσαν μεγάλην περιουσίαν. Ἰτί πρέπει νὰ κάμω; καὶ τί με συμβουλεύετε εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν;

Ἡ Μαρία, ἣτις ἐκρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς της τὰς χεῖρας τοῦ Γεωργίου, ἐτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτε ὁ συνταγματάρχης ἀνέκραξεν·

— Ἐμείνα καὶ θά μείνω ἀγαμος εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ἀπεφάσισα δὲ τοῦτο, ἀφοῦ εἶδα τί συνέβη εἰς εἷα τῶν φίλων μου. Ἀκούσατέ το.

Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1782 ἔτους, ὁ χειρουργὸς Λουδοβίκος Θεβενέτιος, ἐκ Καλαισιῦ τῆς Γαλλίας, ἔλαβεν ἀνυπόγραφον πρόσκλησιν τοῦ νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπιούσαν εἰς ἑπαυλὴν τινα οὐ μακρὰν τῶν Παρισίων κειμένην, λαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ ὅλα τὰ πρὸς ἐκτομὴν ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα. Ὁ Θεβενέτιος ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς ὁ ἐπιτηδειότερος τῆς τέχνης τοῦ ἀνθρώπου καὶ πολλάκις ἐκαλεῖτο εἰς τὴν Ἀγγλίαν αὐτὴν ἵνα ἐξασκήσῃ τὸ ἔργον του. Ἐπειδὴ δὲ παλὺν χρόνον παρηκαλούθητε τοὺς στρατοὺς, οἱ τρόποι του εἶχον ἀποβῆ τραχεῖς ὀπωραῖν, ἀλλ' ὁμως ἠγαπᾶτο διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα. Ὁ Θεβενέτιος ἠπόρησε διὰ τὸ ἀνώνημον προσκλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐσημεῖωνεν ἀκριβῶς τὰ πάντα, τὸν χρόνον, τὴν ὥραν, τὸν τόπον, μόνον δὲ ὑπογραφὴν δὲν ἔφερεν. « Πρὸκειται, φαίνεται, περὶ ἀτόπου τινὸς παιδιᾶς, διὰ νὰ χάσω τὸν καιρὸν μου », ἐπτοχάσθη καὶ δὲν ὑπῆγε.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας λαμβάνει νέαν πρόσκλησιν, ἐτι μᾶλλον κατεπεύγουσαν καὶ διπλασιάζουσαν, ὅτι τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς ἐννέα ὥρας, ἅμαξα ἐμελλε νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν παραλάβῃ. Γυφόντι, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἰς τὰς ἐννέα ὥρας, βλέπει προσερχόμενον κομπόν ὄχημα. Ὅθεν ἀναβαίνει εἰς αὐτὸ, χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλας δυσκολίας. Ἐξεληθὼν δὲ τῆς πόλεως·

— Ποῦ με ὑπάγεις; ἐρώτησε τὸν ἀμαξηλάτην.

— Things unknown to me; Jam not concerned for; ὅπερ σημαίνει σχεδὸν τὸ ἐξῆς. *Der* ἤσειρω τίποτε, δὲν εἴμπορῶ νὰ σας τὸ εἶπω.

— Τετράποδον, ἀπήντησεν ὁ Θεβενέτιος.

Τὸ ὄχημα ἐστάθη εἰς μεμονωμένην τεναῖ ἑπαυλὴν. — Ποῦ μ' ἔφερες; Τίς κατοικεῖ; Τίς ἀσθενεῖ ἐδῶ; ἐρώτησεν ὁ Θεβενέτιος τὸν ἡνίοχον πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς.

Ἄλλὰ τὴν αὐτὴν ἔλαβε ἀπόκρισιν καὶ δὲν ἐφωτίσθη περισσότερο. Ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας, νέος εἰκοσιοκτῶ περίπου ἑτῶν τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ᾠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπὸ τῆν προφορὰν του ἐφάνετο ὅτι ἦτο Ἀγγλος.

— Μὲ προσεκαλέσατε; εἶπεν ὁ χειρουργός, ἀρξάμενος πρῶτος τοῦ λόγου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν σας, ἀπήντησεν ὁ Ἀγγλος. Ἄλλα! δὲν θέλετε ν' ἀπαυθῆτε Ἰδοῦ τοκολάτα, καφέας, οἶνος· σᾶς παρακαλῶ νὰ λάβετε τίποτε πρὸ τῆς ἐγγχειρίσεως.

— Ἴδωμεν πρὸ πάντων τὸν ἀσθενῆ, κύριέ μου. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἀσθένειαν, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἂν ἡ ἐγγχειρίσις ἦναι ἀναγκαῖα.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι κατεπεύγον, κύριε Θεβενέτιε καθήσατε σᾶς παρακαλῶ. Ἡ πεποιθήσις μου πρὸς ὑμᾶς εἶναι ἀπεριόριστος· ἀκούσατέ με. Ἰδοῦ βαλάντιον περιέχον 100 γκινέας. Λάβετε το, καὶ ἂν ἐπιτύχετε, θέλω σᾶς δῶσει καὶ ἄλλα δαίγματα τῆς εὐγνωμοσύνης μου· ἂν δὲ με ἀποπειθῆτε. . . βιλέπετε τὰ δύο αὐτὰ πιστόλια. . . νὰ μ' ἐπάσῃ ὁ διάβολος ἂν δὲν τὰ ἀδειᾶσω ἐπάνω σας.

— Τὰ πιστόλιά σας, κύριέ μου, δὲν με φοβίζουν παντάπασιν· ἀλλὰ! τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; ἀπαντήσατέ με, παρακαλῶ, ἄνευ προειμίων, τί πρόκειται νὰ κάμω ἐδῶ;

— Πρόκειται νὰ μ' ἐκκόψετε τὴν δεξιάν μου κνήμην.

— Προθυμότερος, κύριέ μου· ἂν θέλετε ἐκκόπτεμεν καὶ τὴν κεφαλὴν σας· ἀλλ' ἂν δὲν ἀπαυθῶμαι, ἡ κνήμη σας με φαίνεται ὑγειεστάτη· σᾶς εἶδα ἀναβάνοντα πρὸ ἐμοῦ τὴν κλίμακα, ἐλαφρότερον σχοινοβάτου. Ἰτί ἔχει ἡ κνήμη σας;

— Γίποτε! ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ξεφορτωθῶ.

— Βλέπω ὅτι παραφρονῆτε! . . .

— Μὴ σᾶς μέλη περὶ τούτου, κύριε Θεβενέτιε.

— Κατὰ τι ἤμαρτε λοιπὸν ἡ κνήμη αὐτῆ;

— Κατ' αὐδὲν. . . ἄλλ' ἔχετε ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐκτελέσετε τὴν ἐπιθυμίαν μου;

— Δὲν σᾶς γνωρίζω, κύριέ μου· ἀποδείξατέ με ὅτι ἐχεφρονεῖτε· φέρετε μάρτυρας. . . .

— Θέλετε νὰ μ' ἐκκόψετε τὴν κνήμην, κύριε Θεβενέτιε;

— Μάλιστα, κύριέ μου, ἅμα με δώσετε λόγους ἰσχυροὺς περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ σᾶς ἀκρωτηριάσω.

— Δὲν εἴμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν. . . ἴσως ποτέ. . . ἀλλὰ στοιχηματίζω, κύριέ μου, στοιχηματίζω ὅτι τότε θέλετε ὁ ἴδιος ὁμολογήσει ὅτι εὐγενέστατος λόγος με παρεκίνησε νὰ στερηθῶ τὴν κνήμην ταύτην.

— Δὲν στοιχηματίζω ἂν δὲν με εἶπῃτε τὸ ὄνομά σας, τὴν κατοικίαν, τὴν οἰκογένειαν, τὰς ἐνασχολήσεις σας.

— Θέλετε μάθει ταῦτα πάντα βραδύτερον κατὰ

τό παρόν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἐχετε ὡς τίμιον ἄνθρωπον.

— Ἄνθρωπος τιμῆς δὲν ἀπειλεῖ τὸν ἰατρὸν τοῦ διὰ πιστολίου. Ἄν κτὶ δὲν σὰς γνωρίζω, θρέικω ὅμως νὰ πράξω πρὸς ὑμᾶς κατὰ τὸ καθήκον μου, τὸ δὲ καθήκον μου εἶναι νὰ μὴ σὰς ἀκρωτηριασῶ ἀνευ ἀνάγκης. Ἐπιθυμεῖτε νὰ γίνετε φονεὺς πατρὸς οἰκογενείας, ὅστις δὲν σὰς ἐπροξένησε κανέν· κακόν; Ἴδού τὰ πιστόλια, ἀδειάστατά τα ἐπάνω μου.

— Καὶ ὦν! κύριε Θεβενέτιε, ἀνέλαβεν ὁ Ἄγγλος, λαβὼν τὰ ἐπὶ τῶν πιστολίων· δὲν θελω τὸ μεταχειρισθῆ κατ' ὑμῶν, ἀλλ' εὐδὲν ἤττον θέλω σὰς ἀναγκάσει νὰ μ' ἐκκόψετε τὴν κνήμην. Ὅ,τι δὲν θέλετε νὰ κάμετε οὔτε πρὸς χάριν μου, οὔτε ἀπὸ φιλογρηματίαν, οὔτε ἀπὸ φόβον, θέλετε τὸ καμὶ ἀπὸ οἴκον.

— Ἦ ὡς τοῦτο;

— Θελω θρῆύσει τὴν κνήμην μου διὰ πιστολίου, ἐδῶ ἐμπρὸς σας.

Ὁ Ἄγγλος ἐκάθησε καὶ ἐπέθηκε τὸ στόμα τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ γόνατός του. Ὁ Θεβενέτιος ὤρμησε διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσει.

— Μὴ πιησιαζετε, εἶπεν ὁ Ἄγγλος, εἰδευῆ κύριε τὴν σκανδάλην. Ἐν ὀλίγοις· θέλετε ἀνωφειῶς ν' οὐξήσετε καὶ νὰ παρατείνετε τὰς δυνάμεις μου;

— Εἰσθε παρὰρτων, κύριέ μου· ἀλλὰ γεννηθήτω τὸ θέλημά σας, ἰδοὺ ἐκκόπτω τὴν κατηραμένην ταύτην κνήμην.

Ὅθεν παρεσκευάσθησαν τὰ πρὸς τὴν ἐγχείρισιν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλεν αὐτὴ νὰ ἀρχίσῃ, ὁ Ἄγγλος ἀναψε τὴν πίπαν του καὶ ἐφαίετο παντάπασιν ἀδύνατος εἰς τὰ γινόμενα· δὲ εἶπε γρὺ, καὶ ἡ κνήμη εἶχεν ἤδη γωριεθῆ ἀπὸ τοῦ ἄλλου σώματος, ὁ δὲ Βρετανὸς ἐκαπνίζεν ἔτι.

Ὁ Θεβενέτιος συνεπλήρωσε τὴν ἐγχείρισίν του μετὰ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπιτηδειότητα. Ὁ ἀσθενὴς ἐντὸς μικροῦ ἤρχισε ν' ἀναλαμβάνη. Καθεκίστην ὡμολόγει χάριτας πρὸς τὸν ἰατρὸν του, τὸν ὁποῖον καθεκίστην ἔτιμα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· καὶ μετὰ ἐακρύων χάρας τὸν εὐχαρίστει διότι τὸν ἀπήλλαξε τῆς κνήμης του. Ἀναβρώσας δὲ ἀπῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν.

Πέντε περίπου μῆνας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ Κ. Θεβενέτιος ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

« Ἐγκλειστον εὐρίσκετε, ὡς δείγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου, γραμματίον διακοσίων τεσσαράκοντα γκινεῶν ἐπὶ τοῦ ἐν Παρισίους τραπεζίτου Κ. Δ. . . . Με κατεστῆσατε τὸν εὐτυχέστερον τῶν θνητῶν, ἀφαιρέσαντές με τὸ μέλος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διεκώλυε τὴν ἐπέγῃς εὐτυχίαν μου. Ἦ ὡς εἰμπορὸν νὰ σὰς ἐξηγήσω τὰ οἶκιά τῆς παραφρονος ἰδιοτροπίας μου, ὡς τὴν ὀνομάσετε. Ἐλέγετε ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος ἰσχυρὸς εἰς ἀκρωτηριασμὸν οἴου ὁ ἐδικός μου· ἐγὼ δὲ σὰς προέτεινα νὰ στοιχηματίσωμεν. Ἐὰν ἐδιχασθε τὸ στοιχημῶν, ἤθελετε χάσει.

« Ἐλα εἰδὼν τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς Ἰδικῆς, ἐγνώρισαν τὴν Αἰμιλίαν Ἀρλεῦν, τὴν χαριεσιτάτην τῶν γυναικῶν. Οἱ γονεῖς μου εθεώρησαν τὴν περιουσίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν ἡμῶν ἀρμόζουσαν εἰς ἐμέ· ἐγὼ δὲ ἤρ-

κούμην εἰς τὴν καλλονὴν καὶ τὴν οὐρανίαν γλυκύτητάς. Ὅθεν κατετάχθην εἰς τὸν χορὸν τῶν λατρευτῶν τῆς· ἀλλὰ φεῖ φίλε Θεβενέτιε, μετ' ὀλίγον γυτύχησα νὰ ἀποβῶ ὁ ἀτυχέστερος τῶν ἀντιπαλῶν μου· διότι μετ' ἡγάπα, δὲν τὸ ἐκρυπτε καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι μετ' ἡγάπα, μετ' ἀπέκρουε Μάτην τὴν ἐκτετεον γονυπετή, ματὴν οἱ γονεῖς καὶ οἱ φίλοι τῆς ἐμετίτεον ὑπὲρ ἐμοῦ, ἡ νεα ἦτο ἀμετάπιστος.

« Ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν εἰμπορέσα ν' ἀνεκαλύψω τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστροφῆς ταυτῆς εἰς τὸ νὰ με συζευχθῆ, ἐνῶ μετ' ἡγάπα μέχοι παιαφροσύνης. Τελευταῖον μίαν τῶν ἀδελφῶν τῆς μετ' ἀνεκαλύψε τὸ μυστήριον. Ἡ κόρη αὐτῆς εἶχεν ἐξαισίαν καλλονὴν, ἀλλ' εἶχεν ἐν φυσικὸν ἐλαττωμα. . . . δὲν εἶχε παρὰ μίαν κνήμην, καὶ ἔστρεψε μίποτε τὴν ἀποστραφῶν διὰ τοῦτο Ἄμα μαθὼν τοῦτο, ἀπεράνισα περὶ τοῦ προκτεῖου ἠθέλησα νὰ τὴν ὁμοιωθῶ, καὶ, χάσει εἰς ὑμᾶς, κύριε Θεβενέτιε, τὴν ὁμοιάω τώρα. Ἐπανελθὼν εἰς Λονδὸνον μετ' ἐυλίην κνήμην, ἐσπευσα νὰ ἴδω τὴν Κ. Ἀρλεῦν. Οἱ περὶ αὐτὴν ἤξευραν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὴν εἶχον γράφει ἀγαθῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὅτι εἶχον θρῆύσει τὴν κνήμην μου, καὶ ὡς ἀπὸ τὸν ἔπρον μου καὶ ὅτι ἀνάγκη εἶναι νὰ κοπῆ. Ἡ Αἰμιλία ἐλεικόθυμην ὅταν με εἶσε πρῶτην φορὰν ἐπὶ ἰσανὸν χρόνον διετίλεσεν ἀπαραμύθητος, ἀλλὰ τώρα εἶναι τυχερός μου.

« Τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου μου τὴν ἐξωμολογήθην διὰ πρῆς θυσίας ἐξηγόρασα τὴν εὐτυχίαν μου· ἡ δὲ ἀγάπη τῆς ἀπίθῃ ἐντεῦθεν τρυφερωτέρα. Ὁ ἀγαθὸς Θεβενέτιε, ἰδικτί νὰ μὴν ἔχω ἐτι δέμα κνήμας νὰ χάσω! ἤθελα τὰς κόψῃ, διὰ νὰ τὰς προσφέρω εἰς τὴν Αἰμιλίαν. Ἡ ἀνάμνησις σου δὲν θέλει με καταλίπει ἐδῶ ζω. Ἐλα εἰς Λονδῶνον, ἔλα νὰ γνωρίσῃς τὴν γυναῖκά μου, διὰ νὰ με εἰπῆς τότε ἂν ἦσαι παρὰρτων.

« Καρὰτις Ἰερμλῆς. »

Ὁ Θεβενέτιος διέδωκεν εἰς τοὺς φίλους του τὸ ἀνέκδοτον καὶ τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν. Ἐσκαψε δὲ ἀπὸ τὰ γέλοια, καὶ ὁσάκις διηγεῖτο τὸ συμβεβηκός, δὲν ἐλείπει τοῦ ν' ἀνακράσῃ· « ὦ τὸν παραφρονοῦν! Ἀπῆντησε δὲ ὡς ἐξῆς εἰς τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ἄγγλου.

« Σὰς εὐχαριστῶ, κύριέ μου, διὰ τὸ ἐλευθέριον δωρὸν σας· τὸ ὀνομάζω δωρὸν, διότι δὲν εἰμπορὸν νὰ τὸ θιωρῆτω ὡς ἀτιμισθίαν τοῦ μικροῦ κόπου τὸν ὁποῖον ἔλαβον. Σὰς εὐχομαι πάναν εὐτυχίαν μετὰ τῆς χαριεσιτάτης Ἀγγλίδος σας! Εἶναι ἀληθές ὅτι θεμερῶν ὄχι ἐπικερδῆ τὴν ἀνταλλαγὴν μίαν κνήμης, ἀντι μίαν γυναικῶς, ὅση ὄρνια καὶ ἂν ἦ· ἀλλ' αἱ ὀρέξεις εἶναι ποικίλοι, καὶ ὁ Ἀδῶν ἐδῶκε μίαν τῶν πλευρῶν του διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Ἰδῶν.

« Ὅπως δῆποτε ἔμωσ, ἐπιμενω, μὴ πρὸς θάρος σας, εἰς τὴν παρατήρησίν μου σήμερον ἴτως ἔχετε δικαίον· ἀλλ' οὐρίον. . . . Ἦ τίς οἶδε; Καὶ ὁμολογῶ ὅτι φοβοῦμαι μήπως μετὰ δῶμα ἔτη μετακῆσθε διότι ἐγνωρίσετε τὴν κνήμην σας ἀπὸ τοῦ γόνατος, καὶ συγχαρῆθε ὅτι τῆς ἀνῆλθῆ τα δύο αὐτὰ μέλη ἰταίριαζαν κάλλιστα μαζί. Μετὰ τρία ἔτη, θέλετε ἴσως ὁμολογήσει, ὅτι ἡ ἀπόλειψις τοῦ ποδός ἦκει ἐν ἔτος θ. α. ὑτερον, ὅτι ἠδύνασθε νὰ περιτορισθῆτε εἰς τὴν

έκκοπήν τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ποδὸς καὶ μετὰ ἐν πάλιν ἔτος, κύριος οἶδε! ἂν δὲν ὑπολάβετε ὅτι ἡ στέφανος τοῦ μικροῦ μόνον δακτύλου ἦτο ἀρκετὴ. Εἶθε, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔκτου ἔτους, μὴ συνομολογήσετε μετ' ἐμοῦ ὅτι ἡδυνάμην ἀπλῶς νὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ σᾶς κόψω τοὺς ὄνυχας! Οἱ δὲ λόγοι μου αὐτοὶ μὴ προσβάλλωσι κατ' οὐδέν τὴν χαριστάτην ὑμῶν σύζυγον· καθὼς καλὸν εἶναι νὰ διατηρῶσιν αἱ κυρίαι ἀναλλοίωτον τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, οὕτω ἐπιτετραμμένον εἶναι νὰ διατηρῶσι καὶ εἰ ἄνδρες τὰ φρονήματά των. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι νέος ὢν, παρεκάλουν πολλάκις τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς μου γυναικὸς, ἀλλὰ δὲν ἤθελον θυσιάσει χάριν αὐτῆς τὴν μίαν κνήμην μου καὶ ἂν τὸ ἕκαμνα, σήμερον ἀκόμη ἤθελα εἶπει περὶ ἑαυτοῦ βεβαιότατα « ἤμην παράφρων! » Ἐπὶ τούτοις ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι δούλος σας.

» Θεβενέτιος. »

Τῷ 1793, ὁ Θεβενέτιος, ἰδὼν φυλακισθέντα νέον κινὰ χειρουργόν, ὡς ὑποκταν ἀριστοκρατικῶν φρονημάτων, ἔφυγεν εἰς Λονδῖνον διὰ νὰ σώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὸ ὀμάλιστρον τῆς λαιμητόμου. Ἐκεῖ, εἴτε μὴ ἔχων τι ἄλλο νὰ πράξῃ, εἴτε ἀπὸ περιέργειαν κινούμενος, ἐρώτησε μίαν ἡμέραν τοῦ κατοικεῖ ὁ Σίρ Κάρολος Τέμπλης· πληροφορηθεὶς δὲ περὶ τούτου, ὑπῆγεν εἰς ἐντάμιον τῆς, καὶ τῦρε τὸν φίλον του ἐξαπλωμένον εἰς εὐρὺ κλινοκαθεδρῖον, πλησίον τῆς ἐστίας, ἔχοντα εἰς τὸ πλάγιόν του βαυκάλιον ζύθου ἀφρίζοντος καὶ περιστοιχισμένον ἀπὸ πλήθος ἐφημερίδων.

— Ἄ! καλῶς ὄρισατε, κύριε Θεβενέτιε, ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος· με συγχωρεῖτε ἂν δὲν σᾶς προσηκόνομαι· ἡ κατηραμένη αὐτὴ κνήμη μ' ἐμποδίζει... Ἦλθετε ἴσως νὰ ἰδῆτε ἂν εἶχετε δίκαιον.

— Ἐρχομαι ὡς φυγὰς νὰ ζητήσω ἄσυλον εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Καλόν! θὰ καταλύσετε λοιπὸν παρ' ἐμοί, διότι, τῆ ἀληθεία, εἶσθε ἄνθρωπος μὲ ὀρθότατον νοῦν· θὰ με παρηγορήσετε. Ἰδέτε τώρα, ἡδυνάμην νὰ ἦμαι ναύαρχος, ἂν δὲν ἐκωλυόμην ὑπὸ τῆς ἀθλίας αὐτῆς

κνήμης. Ἀνεγίνωσα καὶ τὰς ἐφημερίδας καὶ ἔσκανα ἀπὸ τὸ κακόν μου διότι εἶμαι μακρὰν τῶν πολεμικῶν αὐτῶν κατορθωμάτων. . . Ἐλάτε λοιπὸν, παραμυθήσατέ με,

— Ἡ κυρία σύζυγός σας θέλει βέβαια σᾶς παραμυθήσει, πολὺ καλῆτερα ἀπὸ ἐμέ.

— Ὅχι, ὄχι· ἐπειδὴ ἡ ξυλίνη κνήμη τῆς τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ χαριεύῃ, ἐδόθη εἰς τὰ χαρτιά. Δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην τῆς, ἂν καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἡ ἀρίστη τῶν γυναικῶν.

— ! Καὶ πῶς λοιπὸν, εἶγα δίκαιον;

— Ὁμολογῶ ὅτι, ναί, φιλτατέ μου Θεβενέτιε· ἀλλὰ μὴ εὐσομεν τὴν πληγὴν αὐτῆς. Βίεταξέ μου σὲ λέγω, ὅτι ἐφέρθη ἀνόητα. Ἄν ἡδυνάμην νὰ ἀνακτήσω τὴν κνήμην μου, δὲν ἤθελα κόψει εὐδὲ τοὺς ὄνυχας μου διὰ τὴν Κ. Τέμπλην. Ἦμην παράφρων ἀλλὰ μὴ λέγεις τοῦτο εἰς κανένα.

— Δὲν νουθεύομαι τὴν χαριέστατην γειτόνισσάν μου, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ἀναστεινάζων, ἔτε ὁ συνταγματάρχης, τελειώσας τὴν διήγησίν του, ἀνέλαβε τὴν πίπαν του, τὴν ἀνάψε, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ καπνίζῃ. Τότε ὁ Γεώργιος, ἀποθέσας τὴν πίπαν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐλάλησεν οὕτω.

— Πρὶν ἀπορρατίης περὶ πράγματος τοσοῦτον σπουδαίου, ἀνάγκη, φιλτατέ μου Ἀνδρέε, νὰ ἀκούσῃς τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Τὸ διήγημα τοῦ Συνταγματάρχου εἶναι φοβερὸν καὶ ἀπίσιον· συγχώρησέ με νὰ σὲ διηγηθῶ ἐν ἄλλο, τὸ ὁποῖον θέλει ἴσως σὲ συνδιαλλάξει μὲ τοὺς σκοποὺς τῆς μητρὸς σου. Ἀκούσατέ με.

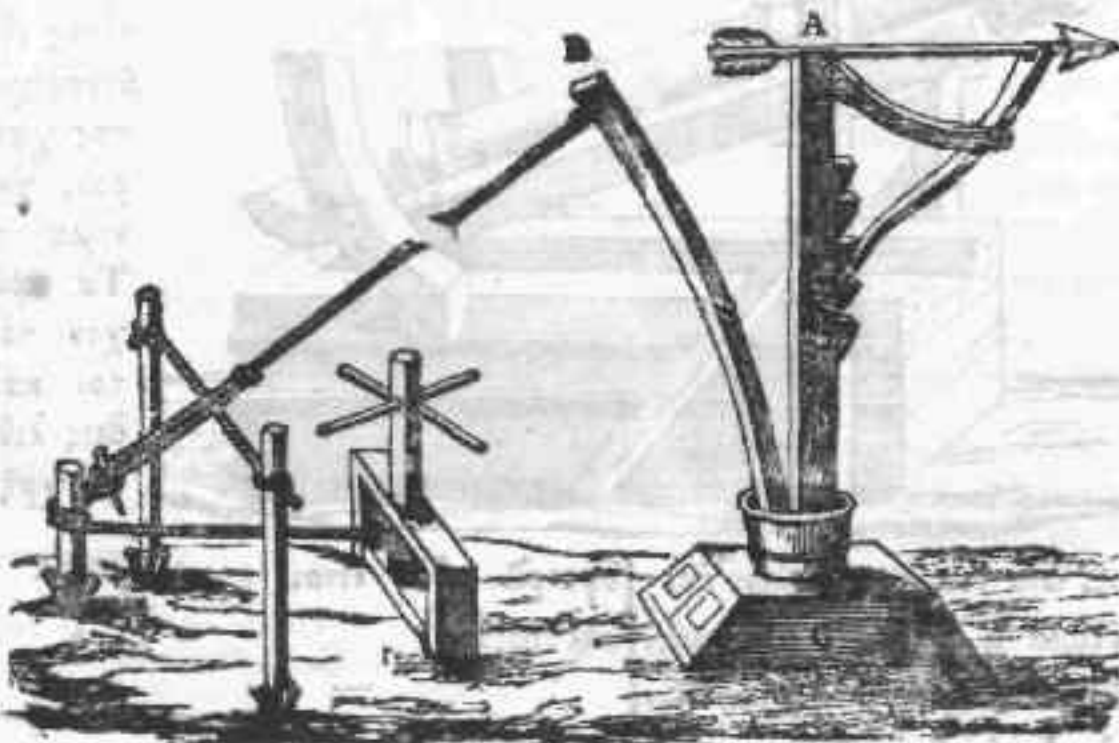
— Ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐξώρας διὰ νὰ ἀργίσωμεν τὴν διήγησιν αὐτῆν, διέκοψεν ἡ Μαρία. Ὁ ξένος μας ἔχει χρεῖαν ἀναπαύσεως, καὶ ὁ Ἀνδρέας πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἄν ἔγῃ περιέργου νὰ σὲ ἀκούσῃ, εἴμπορεῖ νὰ ἐπανέλθῃ αὐτίκως.

Ἡ γνώμη αὕτη τῆς ἀγαθῆς καὶ καλῆς Μαρίας ἐφάνη εἰς πάντας ἀρετῆ. Ὁ Ἀνδρέας ἐκίησε διὰ τὸ Μόναχον, ὁ Γεώργιος ὠδήγησε τὸν συνταγματάρχην εἰς τὸ παρασκευασθὲν δι' αὐτὸν δωμάτιον καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον.)

ΚΑΤΑΠΕΛΤΑΙ. ΒΕΛΟΣΤΑΣΕΙΣ. ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΝΟΝΙΟΝ.

Οἱ καταπέλται ἐπιῆγον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν θέσιν ἔχει ἐν τῷ σημερινῷ στρατῷ τὸ βαρὺ πυροβολικόν. Διέφερον δὲ τῶν βελοςτάσεων κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ βολὴ αὐτῶν ἦτο ὀριζάντεος μᾶλλον, ἐνῶ ἡ τῶν βελοςτάσεων ἦτο μᾶλλον καμπυ-

λοειδῆς. Οἱ καταπέλται διέφερον τῶν βελοςτάσεων καὶ κατὰ τὸ σχῆμα, ἔχοντες ἐν γένει μορφή τόξου. Τὸ τόξον τοῦτο ἐπετείνετο ἰσχυρῶς διὰ νευράσκατοσκευασμένης μὲν ἐκ δοῦρας, ἢ ἐντέρων τῶν ζώων, ἢ καὶ ἐκ τριγῶν, ἐντεταμένης δὲ διὰ